

Na steni le kapele grajske tam
Izdolbene se zdé mi črke znane.
Pod križem in pod sidrom meč leži,
Ki sekal več ne bo nikomur rane.

Na vrbi tožne kite se majó;
In listje šepeta na stari lipi.
Kaj šepeta? „Dobil je zadnji mir.“
In šepeta: Bilí, bilí so hipí . . .

Prepozno sem prišel — oh ne naprej! —
Tu nekaj bom trenutkov zdaj še čakal,
Naslonil se na sidro, križ in meč;
Zastonj bom čakal, a zastonj ne plakal.

Anton Medved.

Vláhinja.

Vláhinja, temna reka!
Solnce in luna sijeta vate;
Ali kalno je tvoje vodovje,
Slike ne kaže nazaj jima zlate.

Vláhinja, tiha reka!
V strugi valé se polagoma vali,
Kakor bi trudni od daljnega póta
V Kolpe naróčajú radi zaspali.

Vláhinja, tožna reka!
Tvoje bregove ločje pokriva,
Ločje in trstje — ni je cvetlice,
Da bi ti klila ob strani vonjiva.

Vláhinja, tajna reka!
Kaj li zakrivajo tvoje globine?
Váte strmim. O kakó si podobna
Mnogemu srcu té sôlzne doline!

Anton Medved.

Najmlajši mojster.

(Povest iz leta 1608. — Spisal Velimir.)

(Dalje.)

XI.

Tam po beli nedelji je bilo. Pomlad je ognila zemljo z zeleno odejo in gori po Gradu je cvetlo že polno pomladanskih cvetic. Pred hišo vdove Tramterice se je raztezal do Ljubljane majhen kos ograjenega vrta, v katerem je zelenjad v gredicah že kazala svoje glavice. Pred hišnimi stopnicami sta stali dve palmi in z lesenega pomola je stegal zeleni bršljin svoje vejice navzdol.

Čedno pobeljena hiša je kazala skrbno gospodinjo. Pri tleh je bila na enem koncu pekarna, na drugem pa peči. V prostorni veži so stale vreče ob stenah, in v prvo nadstropje se je prišlo po širokih lesenih stopnicah. Na jedni strani sta bili dve navadni sobi s kuhinjo in shrambo. Na drugem koncu pa se je prišlo iz prednje sobe v veliko izbo, ki je bila za meščansko sobo nenavadno bogato opravljena.

Stene so bile ogrnjene pri tleh s fino tkanimi italijanskimi preprogami. Leseni strop je bil barvan z modro barvo, tramovi pa žlebani, in zlate zvezdice so bile posejane po višnjevkastih deskah. Na sredi je visel s stropa bakrenast leščenc, na katerem je bilo nataknenih dvanaest voščenenih sveč.

Pod steno med oknom je čepela mala miza, na kateri je stala podoba križanega Izveličarja. Ob strani sta rastla v lončenih posodah dva tulipana in spodaj dve centifoliji podobni rastlinici. Pri vratih je stalo dvoje oleandrov, ki sta stražila s čipkasto zaveso zagnjeni vhod, in po oknih so se vrstile razne vrste rože, vijolice, klinčki, fuksije in pelargonije.

Na levi steni je visela podoba poslednje sodbe v protestantovskem duhu. Posebno pozornost je obračal nase prizor, v katerem dva črna peklenščka z dolgima repovima žagata vrat katoliškemu duhovniku. Takoj poleg pa krilat angel podaje v zlatem kelihu luteranskemu predikantu nebeške ambrozije. Na drugi steni pa je slika svetopisemske Suzane, Tramteričine patrone. Med palmami stoji čista devica v srebrni vodici. Sramežljivo sklepa roči na prsih in dolgi lasje se usipajo raz povešeno glavo po životu. Tam izza lotosovega grma pa gledata poželjivo dva starca zgubanih lic in osivele brade.

Na sredi sobane je stala okrogla miza na vezeni preprogi. Nekaj lepo izrezanih stolov jo je ščitilo in več knjig je ležalo na stoléh in na mizi. Lepo vezano Dalmatinovo sv. pismo